

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

กิเลสไม่มีในใจโล่งไปหมดมีแต่ธรรม

ก่อนจึงหัน

พระให้เร่งภาวนานะ ไม่มีหน้าที่อะไรนะพระเรา ตั้งหน้าตั้งตาภาวนา อย่างอยู่กับ
สิ่งใด โลกนี้โลกนู่นวาย โลกเป็นพินเป็นไฟ ไม่ได้มีความชุ่มเย็นແລະ เอาธรรมจับถึงรู้
ถ้ามีแต่กิเลสจับกันก็พันกันไปจนรกอเวจีทั้งเป็น อย่าไปทานรกอเวจีภายนอก ยังไม่
ตายจะไปหาอะไร หาในคนนี่ มันมีอยู่ในคน ความทุกข์ความทรมานจิตใจนี้ต้น โห เอา
ตัวมันดิน ๆ ให้ได้นะ อยู่ในใจนั้นແລະ กิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน เวลากิเลสมันรุนแรง
แหม มันดิน ๆ

เราไม่ลืม ตั้งสติปัฏสี่ผล็อย ๆ ตั้งหน้าตั้งบิ๊ปล้มทันทีต่อหน้าต่อตา จนน้ำตา
ร่วง ถึงใจ อันนี้เราพูดจริง ๆ พูดแล้วสด ๆ ร้อน ๆ มีรสมีชาติตลอดเวลา ที่ไปสู่มันบน
ภูเขาคือ ตั้งหน้าตั้งตาที่จะไปประกอบความเพียรบนภูเขา ไป ตั้งสติปัฏสี่ผล็อย ๆ อ้าว
มันอะไรกันอย่างนี้ มาทำความเพียรอะไรอย่างนี้ คือคำว่าล้มหมายถึงว่า กระแสของ
กิเลสมันตีทีเดียว พอตั้งปัฏสี่ ๆ ตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ ที่จะชำระกิเลสนะ โถ
น้ำตาร่วง นี่ละสด ๆ ร้อน ๆ เราไม่ลืม

จนถึงขนาดว่า หือ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวหรือ นู่นนะเป็นในใจนะ มึงเอาภูขนาดนี้
เที่ยวหรือ เอา ยังไงมึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นให้กิเลส นี่เป็น
ธรรมนะเคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยกับตัวเอง เคียดแค้นให้ผู้อื่นสัตว์อื่นหรือใครต่อ
ใครก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่เคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นตัวภัยของตัวเอง ความเคียด
แค้นนี้เป็นธรรม ได้เป็นประจักษ์ใจเราแล้ว เราเคียดจริง ๆ เคียดให้กิเลส ตั้งสติไม่อยู่ ๆ
จนกระทั่งงเลย เอ้ นี่มันมาทำความเพียรอะไร มีแต่กิเลสตีเอา ๆ ถึงขนาดว่า มึงเอาภู
ขนาดนี้เที่ยวหรือ เอา ยังไงมึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย

กลับไปหาโรงงานใหญ่พ่อแม่ครูจารย์มัน อบรมแล้วกลับมาอีก ฟัดอีกหงาย
หมาอีก อยู่ หงายหมาไม่รู้ก็หงาย ต่อไปก็หงายแมวดบหัวมันได้ แมวมันล้มมันตบได้
นะแมว หมาล้มมีแต่แง ๆ ๆ นี่เป็นธรรม เคียดให้กิเลสเป็นธรรม เคียดกิเลสภายในตัว
เราเองเป็นธรรม เคียดให้ผู้อื่นเป็นกิเลสทั้งนั้น เป็นพินเป็นไฟ แต่เคียดให้กิเลสภายใน
หัวใจของเราเป็นธรรม เราได้ยึดมาเป็นหลักเกณฑ์สด ๆ ร้อน ๆ ไม่ได้ลืมเลยนะ อะไร
ถ้าเข้าถึงใจแล้วไม่ลืม นี่ฝงลึกมาก ที่ได้ น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา สู้กิเลสไม่ได้ ตั้งปัฏสี่
ผล็อย ๆ ล้มต่อหน้าต่อตา ถึงขนาดว่า โห มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวหรือ เคียดแค้นจริง ๆ

นั่นละตัวเคียดแค้นเป็นมูมานะจะต่อสู้มัน เอาให้ได้ พุดกับมันพุดในใจนะ เอาละยังงมงิมต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ก็เอาจริง ๆ ไม่ถอยจริง ๆ อันนั้นเป็นมูมานะดันใส่กันเลย ที่นี้พอมันได้ทีแล้วก็ขนาบใหญ่เลย ให้สมกับที่มันเอาเรอล้มผล็อย ๆ ที่นี้กิเลสโผล่ขึ้นมาล้มผล็อยเหมือนกัน ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ ฟังเอานะนักปฏิบัติทั้งหลาย ถอดออกมาจากหัวใจเรา ขึ้นเวทีกับกิเลส ที่ว่าน้ำตาร่วง ๆ เพราะตั้งสติไม่อยู่ ๆ นี่ก็ถึงใจ ฟังสิ ที่นี้พอตั้งสติได้แล้ว ธรรมมีกำลังมาก ๆ ถึงขั้นกิเลสโผล่มาไม่ได้เลย พอโผล่มาขาดสะบั้น ๆ

จากสติปัญญาอัตโนมัติกลมกลืนกันเข้าไปมหาสติมหาปัญญา เอาที่นี้โผล่มา กิเลส ให้โผล่มา ขาดสะบั้น ๆ ต่อจากนั้นก็ฟังเลย นี่ละความเคียดให้กิเลสเป็นผลมาอย่างนี้ เคียดให้คนอื่นไม่ได้นะ เป็นพินเป็นไฟ ก่อกรรมก่อเวรกัน ถ้าเคียดให้กิเลสที่เป็นภัยแก่ตัวเองนี่เห็นประจักษ์ เราเองที่พุดอย่างนี้ ผ่านเวทีหัวใจเราแล้วกับกิเลสพุดกัน ตั้งสติล้มผล็อย ๆ สู้มันไม่ได้ ฟังสิ พอธรรมมีกำลัง สติปัญญามีกำลังแล้ว ที่นี้กิเลสโผล่ไม่ได้ ล้มผล็อย ๆ แบบเดียวกันเลย สุดท้ายก็ฟัง กิเลสพังจากหัวใจ จากนั้นไม่มีข้าศึกในหัวใจ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้และตลอดไป เรียกว่านิพพานเที่ยง ไม่มีกิเลสตัวใดจะแสดงขึ้นมา

มีกิเลสเท่านั้นตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายในวิภวจักร กิเลสเป็นเจ้าอำนาจครองวิภวจักร ธรรมเป็นเจ้าอำนาจครองวิภวจักร เอาให้ดีนะผู้ปฏิบัติธรรม อย่ามองดูอะไรยิ่งกว่ามองดูหัวใจตัวเอง คนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดี องค์กรนั้นไม่ดี องค์กรนี้ไม่ดี เลวทั้งนั้น ตัวเลว ตัวว่าเขาไม่ดีคือตัวเลว ไปหาดูเขา ทำไมไม่ดูตัวเองตัวเลว ๆ นั้นนะ สอนอย่างนั้นซิสอนตัวเอง สติปัญญาต้องทัน ไม่ทันไม่ได้นะ ยิ่งเป็นนิสัยมองเห็นใครมองแต่ความชั่วความดีของเขา ไปที่ไหนมองแต่เขา ๆ คนนั้นเป็นนักยกโทษ เข้าสมาคมไม่ได้ใคร ๆ เขารังเกียจ

ให้ดูตัวเอง ถ้าต่างคนต่างดูตัวเองแล้วต่างคนจะต่างชุ่มเย็น ไม่มีรังเกียจกัน เข้ากันได้สนิท นี่คือดูโดยธรรม เขาก็เป็นธรรม เราก็คือธรรม ดูข้าศึกอยู่หัวใจเรา มันก็เห็นตรงนั้นแก้ตรงนั้น ๆ ถ้าไปดูคนอื่นเพิ่มข้าศึกในหัวใจตนเอง เขาไม่ทราบว่ามีดีไม่ดีตัวเองไปตำหนิเขาว่าไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ ตัวเองนี้เป็นตัวไม่ดี ให้คิดทุกคน หัวใจมีอยู่กับทุกคน ไม่ว่าจะฆราวาส ไม่ว่าจะนักบวช เอาไปสอนตนซิ อย่าไปหาดูตั้งแต่ภายนอก ไม่ดูภายในตัวมันเป็นพินเป็นไฟแสดงออก ตื่นเงามันไป ๆ ไม่ได้หน้าได้หลังนะ

เรื่องความเพียรได้พุดถนัดชัดเจนแล้วว่า สติเป็นสำคัญ เอา ตั้งให้ดีลองดูซิสติถ้าลงสติได้จับจ่อแล้วกิเลสเกิดไม่ได้ มันจะเต็มหัวใจก็เกิดไม่ได้ มันออกมาช่องเดียว ช่องสำคัญคือช่องสังขาร มันปรุงพับกิเลสออกแล้ว สติจับไว้ ปิดปากช่องไม่ให้มันขึ้น

ไม่ขึ้น ขอสติให้ดี ถ้าสติเราผิดเราพลาดเพราะอะไรอีก ดูสติอีกนะ ถ้าสติผิดพลาดเพราะอะไร มันเกี่ยวกับเรื่องอาหารปัจจัย สติผิดพลาด ถ้าเราฉันทิมๆ แล้วนี่สติพลาดๆ ล้มเหลวๆ เอ้า ย้อนเข้ามาดูอาหารเป็นยังไง ผ่อนลงๆ ตั้งสติดูสติดูอาหารของเราเป็นยังไง ผ่อนไปผ่อนมาหยุดก็มี ผ่อนก็มี เพื่อจะตั้งสติ สติเป็นสำคัญจึงต้องดูสติเสียก่อน ถ้าสติดีแล้วเอาละที่นี้ความเพียรก้าวเดินเรื่อยๆ ใครมีสติดีความเพียรดีตลอดเวลา ให้ท่านทั้งหลายจำเอา

นี้ได้ผ่านมาหมดแล้วที่มาสอนท่านทั้งหลาย แม่ย่า ไม่ผิด เราได้ทดสอบเราพอแล้วจึงได้นำมาสอนหมู่เพื่อน เรียกว่าสอนไม่ผิด เอาเลยเอาตามนั้น เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

(อำเภอชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ ถวายสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน เครือข่ายสถานีวิทยุเสียงธรรมบ้านตาดแต่องค์หลวงตา ได้ดำเนินการออกอากาศตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๙ เวลาตี ๕ ถึง ๒๔.๐๐ น.เป็นประจำทุกวัน) สถานีวิทยุนี้ดูตั้งออกไปเรื่อยๆ นะ เดียวนี้มีทุกภาคแล้วเครือข่ายของบ้านตาด ออกไปเรียกว่าทั่วประเทศไทย แล้วเดี๋ยวนี้ทุกภาค ภาคใต้เป็นภาคยาวได้ถึง ๕ สถานีก็นับว่าพอเป็นไป นอกนั้นมีทั่วถึงกันตลอด อย่างภาคอีสานก็ทั่วไปหมดแล้ว เฉพาะร้อยเอ็ดนี่กว้างขวางมาก ของเสียสละหมาย เพราะแกเป็นเศรษฐีใหญ่ ตั้งสถานที่บริเวณโรงสีแกเลย โรงสีแกเนื้อที่เป็นร้อยๆ ไร่ นะ ตั้งสถานที่ที่นั่นสูงเต็มชิตนั่นละวางั้นเออะ รับได้ถึง ยโสธร บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ ขอนแก่น กาฬสินธุ์ กว้างขวางมาก คนฟังตลอดเลยฟังว่า แกก็เปิด ๒๔ ชั่วโมง

จะเห็นได้เวลาเครื่องขัดข้องครูเดียวเท่านั้น โทรศัพท์ลั่นมาแล้ว เป็นยังไงๆ เรื่อย นี่แสดงว่าคนฟังอยู่ตลอดเลย แกก็มีอานิสงส์มาก เพราะแกมหาหมอดไม่เกี่ยวข้องกับใคร ไม่รบกวนใคร แกรับหมดแล้วยังจะปลูกสร้างอะไรขึ้นอีกสำหรับวิทยุให้บริเวณกว้างขวางออกไป แกก็นิมนต์เราไปดู นี่ก็เริ่มต้นมาตั้งแต่ออกช่วยชาติที่แรก พิจารณาซิหัวใจใครต่างกันไหมละ ไม่ใช่ขอเรานะ พอว่าจะช่วยชาติ เอาเราจะช่วยเราจะนำ คือเราคิดไปหมด วัตถุประสงค์นี้เป็นเพียงเล็กน้อย แต่ประชาชนทั้งหลายจะถือว่าเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ช่วยชาติก็เกี่ยวกับเรื่องวัตถุนเงินทองข้าวของต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจตกต่ำถึงเมืองไทยจะล่มจม แต่หัวใจของคนไทยจะพาคนไทยทั้งชาติล่มจมไปนั้น โลกไม่ได้คิด

เราพอออกคราวนี้ก็ เอ้อ ดีแล้วละ คราวนี้คราวธรรมจะได้เข้าสู่จิตใจของประชาชนพร้อมไปกับการที่ว่าช่วยชาติทางด้านวัตถุ ด้านวัตถุนี่โลกจะทราบทั่วถึงกันทันที แต่เรื่องธรรมจะไม่มีใครคิด เราอยากจะพูดอย่างนี้ เราคิดเต็มหัวใจคนเดียว ว่าคราวนี้คราวธรรมจะได้ช่วยโลก เข้าสู่จิตใจของประชาชน เป็นการฟื้นอันใหญ่หลวง

คือพื้นจิตใจ วัตถุไม่สำคัญ ขอให้จิตใจฟื้นได้เถอะจะขึ้นทันที ถ้าจิตใจยังต่ำอะไรจะมีสูงขนาดไหนก็ไม่มี ความหมาย เดียวนี้ก็ออกแล้วเห็นใหม่ละธรรมะ

การช่วยชาติทางด้านวัตถุก็เรียกว่าประกาศยุติลงแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๒ เมษา นี้ ประกาศหยุด เวลาประกาศนั้นก็ประกาศวันที่ ๒๒ เมษา เหมือนกัน เป็นเวลา ๖ ปี นี้ เราคิดคนเดียว ว่าคราวนี้คราวธรรมะจะได้กระจายออกสู่หัวใจประชาชน จะเป็นการฟื้นฟูอันใหญ่หลวงจากจิตใจที่เป็นเจ้าของของชาติ วังนั้นเถอะ ของแต่ละคนๆ รวมแล้ว เป็นของชาติ จิตใจนี้ต่ำทรมามากทีเดียว เราไปเห็นแต่วัตถุจะพาคนลุ่มจม หัวใจเป็นคนลากลงไปมันไม่ดู จิตใจฟุ้งเพื่อเห่อเหิมลุ่มเนื้อลุ่มตัว การจับจ่ายใช้สอย การอยู่การกินทุกอย่าง เป็นความฟุ้งเพื่อเปิดโล่งออก เพื่อให้สมบัติทั้งหลายไหลออกจากวัตถุที่ฟุ้งเพื่อนี้ จนจะไม่มีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัว คือหัวใจเป็นคนลากเข็นลงไปจมทะเลแห่งความลุ่มจม โลกไม่คิด

เราก็ได้คิดว่า เอ้อ คราวนี้ละคราวธรรมะจะได้ออกสู่หัวใจประชาชนชาวพุทธเราก็คือออกจริงๆ เวลานี้ก็กระจายไปหมดแล้วเห็นใหม่ละ นี่คิดไว้แล้วผิดใหม่ ไม่ได้คูนะอะไรที่ออกทุกอย่าง พิจารณาเรียบร้อยแล้วออกๆ จะออกช่องแคบช่องกว้างไม่ผิด ไม่มีคำว่าผิด เพราะธรรมชาตินี้ถูกต้องสมบูรณ์แบบแล้ว พิจารณาออกจากนี้ ช่องแคบช่องกว้างถูก จะออกแคไหนๆ จะเป็นในตัวของมันเสร็จเลย แล้วก็เดินตามนั้นไม่ผิดๆ

เดี๋ยวนี้ก็ออกทางด้านธรรมะ ฟังว่าวิญญูนี้ออกเดี๋ยวนี้ทั่วประเทศไทยแล้ว ธรรมะเข้าสู่จิตใจของประชาชนไม่ใช่ช้อยๆ นะ นี่เป็นประโยชน์อันใหญ่หลวง การฟื้นฟูจิตใจนี้เป็นประโยชน์อันใหญ่หลวง และวัตถุสิ่งของอะไรๆ จะรู้จักประมาณเองจากหัวใจที่รับอรรถรับธรรมซึ่งเป็นความพอดีตลอดมา ธรรมนี้ความพอดี อะไรจะหนักไปเบาไป ธรรมจะพินิจพิจารณาแก้ไขดัดแปลง จึงว่าธรรมคราวนี้ออกสู่โลกเรานี้กว้างขวาง ออกทางอินเตอร์เน็ตเมืองนอกเมืองนาก็ออก ทั่วไปหมดเวลานี้

พอดีตัวอย่างนี้แล้วก็อดคิดไม่ได้ คืออันนั้นมันก็ถึงใจ ชีวิตของพระเรานี้เป็นคราวที่ถึงใจที่สุดเลย เขานิมนต์ไปฉันบ้านหนองแวง จนกระทั่งทุกวันนี้ตั้งข้อขบขันขึ้นมา หนองแวงแต่ก่อนยังไม่เป็นบ้าน นาเขาอยู่ที่นั่น เขานิมนต์ เราอยู่วัดโยธาฯ พรรษาเดียวเสียด้วยนะ ฟังบวชได้พรรษาเดียว ทีนี้พระถูกเขานิมนต์ไปที่นั่นทีนี้ ตกลงเราบวชได้พรรษาเดียวก็ให้เป็นหัวหน้าหมู่เพื่อนไป ทีนี้เมื่อเราเป็นหัวหน้าอะไรต้องอยู่กับหัวหน้าชี พอไปนั้นสวดมนต์อะไรเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เทศน์ละทีนี้ เราก็ได้หนังสือเหมือนหนังสือปกเล่มหนึ่งไป ถิ่นเทศน์ถิ่นหนึ่งพอรอดตัวว้าง

พอเทศน์จบลงแล้วไม่นานเขายกขบวนกันมาก็บ้านละมารวมกันนี้ เรายังเคียดแค้นให้อีตาคนนั้นอยู่ แกตายหรือยัง ถ้ายังไม่ตายเราอยากจะให้คนไปตามฆ่ามันคนๆ

นี่นะ ทำไมถึงวางฉัน พอเขารูมา หือ เป็นยังไงท่านเทศน์จบแล้วหรือๆ เขารูมาถาม ไอ้อีตาบ้าคนนี่ละว่า โอ้ย จบแล้วก็จะไปยกอะไร ท่านฉันเพลก่อนแล้วท่านเทศน์ให้ฟัง ก็ได้ยกอะไร ก็มันไม่ได้เทศน์มันจะยกอะไรเราเป็นผู้เทศน์นี่ คิดอยากขบขันยังว่า อยากตามฆ่ามันอยู่ ทุกวันนี้ยังอยากตามฆ่า ถ้ามันยังไม่ตายให้ไปตามฆ่าให้หน่อยคนนี่ นี่ละถึงใจ โอ้ย คับหัวอก ไม่ทราบจะเอาอะไรไปเทศน์ให้เขาฟัง ก็บวชมาพรรษาแรก เรียนเจ็ดตำนานสิบสองตำนานจบ เรียนปาฏิโมกข์จบ สวดปาฏิโมกข์ได้ในพรรษา ไม่ได้อะไรได้เท่านี้

พอออกพรรษาแล้วเขาก็นิมนต์ไปเทศน์ แล้วจะเอาอะไรไปเทศน์ ก็เรายังไม่คิดถึงเรื่องเทศน์เรื่องเทศนาว่าการอะไรเลย แล้วก็ไปถูกเทศน์อย่างว่านั่นละ เขามาให้ฉันเพล บวชได้พรรษาเดียว ขนนางเล็ดครึ่งแผ่นฉันไม่หมด กลิ่นไม่ลง มันคับมันแค้นอยู่นั้น จะเอาอะไรเทศน์ให้เขาฟังๆ นี่ละในชีวิตของพระมีครั้งนี้ เราจึงไม่ลืม หัวอกมันจะแตก ไปก็บั้นเทศน์จริงๆ เทศน์มันไม่มีหนังสือเทศน์ละชิ เทศน์ปฏิภาณ โอ้ย บวชได้พรรษาเดียวเราขบขัน แต่มันก็เทศน์ไปได้นะ เวลามันจะตายมันเทศน์ได้นะ แต่ไอ้เรื่องนี้ เดือนพฤศจิกายนกำลังหนาวนะ เหงื่อแตกหมดเลยเราก็ไม่ลืม มันร้อนหรือมันหนาวก็ไม่รู้ละ เหงื่อแตกเลยเทศน์

พอจบลงมาแล้วเพื่อนฝูงเขามาแห่ จะแห่เป็นความจริงหรือแห่เป็นอะไรก็ไม่ทราบ หรือแห่หยอกเล่นก็ไม่ทราบก็พวกเพื่อนเดียวกัน โอ้ เทศน์ดีอยู่นะ อยากตายหรือ เราโมโห กำลังโมโหหน่อยมาพาลนะตายนะ โอ้ ก็เทศน์ดีจริงๆ ยังอยากตายหรือ เราก็เดินผิงเลย มาที่เข้าคั่นหนังสือท่านเจ้าคุณอุบาลี หาเลือกเอาภักดิ์เทศน์ภักดิ์ไหนดีๆ เามาท่อง โอ้ย คล่องเหมือนท่องปาฏิโมกข์ เอาละที่นี้ไปไหนกูไม่ตายละกูเทศน์ภักดิ์นี่ละ เอาชีวิตกูไว้ได้อันนี้ ท่องเสียจนคล่องตัว ไปไหนไปเถอะกูจะเทศน์ภักดิ์นี้ ท่องเสร็จแล้วเลยไม่ได้เทศน์นะ ลืมหมดเทศน์ภักดิ์นั้น ลืมทั้งภักดิ์ลืมอะไรไปหมดเลย

นี่ถึงใจมากนะเราไม่ลืม ที่อีตาที่ว่านั่น ท่านฉันเพลท่านเทศน์ให้ฟังยกอะไรว่าฉัน โถ ก็มันไม่ได้เทศน์ไอ้เราผู้จะเทศน์มันจะตาย นี่ละชีวิตของพระ การเทศน์ครั้งนี้ละที่ว่าฝงลิคนะ นี่ไม่เหมือนใครนะอะไรถ้าได้ฝงแล้วฝงจริงๆ อันนี้อันหนึ่งฝงลิคนะที่เดียว จากนั้นมาก็ไปคั่นเอาหนังสือเจ้าคุณอุบาลี ภักดิ์ไหนที่ชอบใจแล้วเอาภักดิ์นั้นมาท่องเลย เข้าไปไหนเถอะที่นี้ เราไม่ตายละคราวนี้ เลยไม่ได้เทศน์นะ ออกจากนั้นก็ออกเที่ยวเลย พรรษาสองออกเลย พรรษาแรกติดอันนี้ จากนั้นมาก็ท่องเทศน์ท่องอะไรพอพรรษาสองก็เลยออกจากวัดโยธาๆ ก็ไปเตลิดจนกระทั่งทุกวันนี้ เทศน์ภักดิ์นั้นเลยลืมหมด

มันถึงใจที่ขมนางเล็ดครึ่งแผ่นกลิ่นไม่ลง อยู่ มันคับหัวอก นั้นละชีวิตของพระ
เรามีศรานั้นละเราก็ก็น้ำซึม จากนั้นมาก็เรื่อย ๆ ที่นี้มันก็เรียนไป ๆ มีความจำเป็นเทศน์
ที่ไหนมันก็พอเป็นไปได้ เพราะเรียนหนังสือไปเรื่อย ๆ พรรษาแรกพรรษาเดียวมันเรียน
อะไร ตั้งแต่เรียนสวดมนต์กับปาฏิโมกข์เท่านั้นก็พอแล้วนี่นะ จากนั้นมาก็ไม่ขัดข้อง มี
หนเดียวเท่านั้น นี้เรียกว่าชีวิตของพระ ทุกข์แสนสาหัสคือศรานั้น เพราะฉะนั้นเวลาผ่าน
ไปผ่านมานี้ เขามาตั้งบ้านหนองแวงที่แถวทุ่งนาอันนั้นละ เขามาตั้งบ้านที่นั่น พอขับรถ
ผ่านไปนั้นตั้งข้อตลกขึ้น มันหากเป็นนิสัยของมัน สู้อย่ามาผ่านนะ หมาเหล่านั้ก็ยุ่งเคียด
แค้นงูฆ่าได้กระทั่งหมานะ เด็กผู้ใหญ่อย่ามาผ่าน กูกำลังโมโห โมโหตั้งแต่โน้นยังไม่
ถอย หมู หมา เป็ด ไก่ ตามบ้านหนองแวงนี้ สู้อย่ามาผ่านหน้ากุนะ กูเอาตายทั้งนั้น ตั้ง
เป็นข้อตลกขึ้น เป็นอย่างนั้นละ คือมันเจ็บมากที่ถูกเทศน์นั้น

จากนั้นก็เรื่อย ๆ ไม่มีอะไร ก็เรียนไปเรื่อย เทศน์ทางปริยัติก็เทศน์ไปเรื่อย
จนกระทั่งถึงขั้นเป็นมหาแล้วออกไปก็ถูกเทศน์ เวลาจำเป็นเข้าไปในป่าในเขามันนะ จำเป็น
เขานิมนต์เทศน์ก็ได้เทศน์อยู่เป็นบางครั้งบางคราว ก็เทศน์ไปได้ทั้งนั้นเทศน์ทางด้าน
ปริยัติ ที่นี้พอปฏิบัติธรรมะ เอ้า พุดให้มันชัดเจนเลย พอปฏิบัติทางด้านธรรมะจิตเริ่ม
เป็นสมาธิขึ้นมาเท่านั้น โวหารมีแล้วนะนั่น เต็มภูมิสมานิตเทศน์ได้สบายเต็มภูมิสมานิต นี้
เรียกว่าธรรมเกิด ธรรมมีแล้วภายในใจ เรื่องปริยัติก็ค่อยจางไป ๆ

ธรรมภายในใจเกิดขึ้นมากเท่าไรเรื่องปริยัติค่อยจางไป ๆ สุดท้ายหมอนเข้ามาหา
ภาคปฏิบัติทั้งหมด จนกระทั่งปัจจุบันนี้ไม่คิดไปไหนเลย ฟุ้งออกจากนี้เลย นี้เรียกว่า
ธรรมเกิดธรรมมี มีในหัวใจ ใจทั้งดวงเป็นธรรมทั้งแท่งเลย เอา ออกช่องไหนออก ๆ
ไม่ได้คายนะ ถึงกาลเวลามันเป็นเป็นได้อย่างนี้แหละ กับที่ว่าฉันขมนางเล็ดครึ่งแผ่นไม่
หมดนั่น กับมาทุกวันนี้ ใจดวงเดียวนั้นแหละ เวลาฝึกฝนอบรมเข้า อะไรที่มากทำให้ตีบ
ตันอันตื้นคือกิเลสทั้งนั้น ๆ มันก็ติดกัน อย่างอกจะแตกก็กิเลสพาให้เป็น ที่นี้ตีกิเลสออก ๆ
ธรรมเกิดขึ้นมา ๆ เปิดโล่งออกไปเรื่อยที่นี้

ธรรมเกิดมากน้อยเทศน์ได้ทั้งนั้นละที่นี้เทศน์ได้เรื่อย ๆ จนกระทั่งเปิดโล่งหมด
เลย ไม่ทราบที่เทศน์ที่ไหนวันหนึ่งก็กัณฑ์ บางวันถึง ๙ กัณฑ์ก็มีฟังซิ นั้นเราก็ก็น้ำซึมได้
ในชีวิตของเรา ในหนังสือเขียนเอาไว้ว่า วันนี้เทศน์ถึง ๙ กัณฑ์ เราเลยเอาอันนั้นละมา
ยึด เทศน์ถึง ๙ กัณฑ์ก็มีเห็นไหม มันก็เทศน์ได้ กับที่ว่าตีบตันอันตื้นจะเป็นจะตายนั้น
มาเทศน์วันนี้ถึง ๙ กัณฑ์ เป็นอย่างนั้นละ อย่างทุกวันนี้ไปเรื่อย ๆ ไม่ทราบว่ามีมากมี
น้อย ไปที่ไหนเทศน์ไปเรื่อยวันละ ๙ กัณฑ์ก็ยังมี อันนี้เวลามันเปิดจริง ๆ ธรรมเปิดที่ใจ
กิเลสไม่มีภายในใจมันโล่งไปหมดมีแต่ธรรม วางไปหมดเลยจะว่าไป

อ้าว เทศน์อย่าว่าแต่มนุษย์มนา เทวดาอินทร์พรหมเทศน์ได้ทั้งนั้น ภาษาเกี่ยวกับเรื่องเทวดาเป็นภาษาเช่นใด ใจเป็นภาษาเดียว อันนี้พูดไม่ได้ แต่เข้าใจ พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม อย่างพระพุทธเจ้าโปรดเทวดาอินทร์พรหม ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านโปรด จับได้ทันทีเนียน แต่ไม่เอามาพูดเรื่องเหล่านี้ เรื่องเทวดา เกิดมามันไม่เชื่อจนกระทั่งว่ามีเทวดาพวกตาบอดนี่ แล้วจะมาพูดเรื่องเทวดาให้มันฟังเดี๋ยวมันจะโล้ตีเราแหล็กเข้าใจไหม เราก็อ้างเสียดายชีวิตไม่พูดเรื่องเทวดา พวกนี้จะโล้ตีเอา เห็นไหมล่ะสมบูรณ์แบบธรรมะพระพุทธเจ้า สิ่งที่มีเทศน์ตามสิ่งที่มี สิ่งที่มาเกี่ยวข้อง ธรรมพระพุทธเจ้ากว้างขวางมากมายกายกอง ไอ้พวกหูหนวกตาบอดจะรับฟังมาเพื่อปฏิบัติ เจ้าของมันก็ไม่ยอมเชื่อจะว่าไง ทั้งๆ ที่ท่านเทศน์ครอบโลกธาตุเทศน์ธรรมะ

นี่เราพูดถึงเรื่องจิต กิเลสมันปิดใจ ที่ว่าเทศน์มันตีบตันอันตู่จะไปไม่ได้ มันติดเจ้าของเอง เจ้าของติดเจ้าของติดคนอื่น เมื่อเจ้าของเปิดเจ้าของมากน้อยก็เปิดออกไปออกมา เปิดหมด แล้วก็เปิดหมดเลย ติดอะไร นั่น ไม่ติดเราเสียอย่างเดียวไม่ติดเขา ทั่วแดนโลกธาตุไม่ติด ติดเราเสียคนเดียวเท่านั้นติดหมด ดูหัวใจนี้ติดตัวเอง กิเลสอยู่กับตัวเอง พอเปิดอันนี้ออกแล้วมันโล่งไปหมดเลย

สุญญโต โลภ อเวกขสุ สุข โมฆราช สทา สโต นี่ท่านแสดงสอนพระโมฆราช ดูก่อน โฆฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติ ฟังชีวาสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสุญญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิความเห็นว่าตนว่าตัวว่าเราว่าเราเสีย จะฟังข้ามพ้นจากพญามัจจุราชไปได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาอยู่ด้วยความเห็นโลกเป็นของว่างเปล่าอย่างนี้ นั่นท่านสอนพระโมฆราช ธรรมนี้เป็นธรรมกลางๆ หัวใจรับได้ทุกดวง ถ้าสามารถที่จะรับได้รับได้หมดทุกดวงในธรรมอันนี้ เมื่อถึงขั้นที่ควรรับได้ ที่นี้ท่านเทศน์สอนโมฆราชผางเข้ามาแล้ว พูดให้มันชัดๆ อย่างนี้เลย โฆฆราชนั่นท่านสอนนั้น

ธรรมเป็นของกลางๆ หัวใจรับได้ทั้งนั้น ใครรับแล้วก็เข้าหัวใจคนนั้นๆ มันว่างได้เหมือนกัน อย่าว่าแต่พระโมฆราช พระอรหันต์ว่างทั้งนั้น นั่นเห็นไหมล่ะเวลามันตีกระจายออกไป ท่านยกเอกเทศมาเพียงพระโมฆราชองค์เดียว องค์ใดผ่านเข้าไปบึงเท่านั้นเป็นโมฆราชไปด้วยกันหมด สุญญโต โลภ โลภว่างเปล่า ว่างเปล่าตลอดเวลา ภูเขาทั้งลูกว่างไปหมด หัวใจมีอำนาจมากที่สุดคือความว่างของหัวใจ อะไรจะหนานาน มันคงขนาดไหนหัวใจทะลุไปหมด ว่างไปหมดโดยหลักธรรมชาติ นั่นเรียกว่า สุญญโต โลภ โลภว่างเปล่าเพราะหัวใจว่างหมดแล้ว โลกที่ไหนจะมาติดใจได้ อำนาจแห่งความว่างเปล่าครอบไปหมดเลย

นี่ละอำนาจของธรรม ให้เป็นในใจซิ ดังที่ว่าสอนพระโมฆราชโลกเป็นของว่างเปล่า จิตใจของผู้ใดที่ควรแก่ธรรมประเภทนี้จะเข้าถึงแล้วจะว่างเหมือนกันไปหมด

บรรดาพระอรหันต์วางทั้งนั้นเลย นั้นเห็นใหม่ อย่าว่าแต่พระโมฆราชซึ่งเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งเลย ใครเป็นพระอรหันต์วางด้วยกันหมดนั้นแหละ นอกจากนั้นบุญญาภิสมภารนิสสัยवासนากว้างแคบลึกตื้นหยาบละเอียด จะกระจายออกไปจากความบริสุทธิ์นั้นละ เพราะฉะนั้นพระสาวกทั้งหลายจึงได้รับเอตทัคคะต่างกัน องค์กรนี้เลิศทางนั้นองค์กรนั้นเลิศทางนั้น หมายถึงกิ่งก้านสาขาดอกใบนะ

ต้นลำเหมือนกัน ธรรมชาติเหมือนกัน เป็นธรรมชาติที่ไม่มีความยิ่งหย่อนต่างกัน เสมอกันหมด นับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้ายเหมือนกันหมดในหลักธรรมชาติแห่งความบริสุทธิ์ แต่กิ่งก้านสาขาดอกใบที่จะแผ่กระจายออกไป ตามนิสสัยवासนาของตนที่ได้ทำความปรารถนาไว้มาตั้งแต่ตั้งเดิมนั้น เวลาผลอันใหญ่เกิดขึ้นแล้ว กิ่งก้านสาขาดอกใบก็แตกกระจาย จึงเป็นผู้เชี่ยวชาญทางนั้นเชี่ยวชาญทางนี้ เลิศเลอทางนั้นเลิศเลอทางนี้ต่างกัน นี่ละคือกิ่งก้านสาขาของพระอรหันต์แต่ละองค์ๆ ที่มีนิสสัยवासนาต่างกัน ส่วนความบริสุทธิ์เหมือนกันหมด ให้พากันจำเอา

บางองค์ท่านก็รู้อของท่าน แต่กิ่งก้านสาขาท่านไม่แตกกระจายก็มี ส่วนธรรมชาติที่บริสุทธิ์เหมือนกันหมดดำเนินกันไม่ได้เลย นับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้าย แต่นิสสัยवासนาที่จะกว้างแคบ กิ่งก้านสาขาดอกใบที่จะแผ่กระจายออกไปขนาดไหนนั้นต่างกัน อย่างพระสารีบุตรนี่ก็ได้ยกย่องในทางปัญญา พระสารีบุตรเลิศปัญญา ไม่มีใครเสมอ เว้นพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น นอกนั้นพระสารีบุตรเป็นหนึ่งในหมดเลยในบรรดาสาวก องค์กรนี้เลิศทางนั้นองค์กรนี้เลิศทางนี้มีอย่างนั้นละ นิสสัยवासนา คือกิ่งก้านสาขาดอกใบของท่านเป็นเครื่องประดับองค์ท่านนั้นละ

ไม่ใช่สำเร็จแล้วจะเป็นเหมือนกันหมด ไม่เหมือน เหมือนต้นไม้ต้นเดียวชนิดเดียวกันนั้นละ ต้นนี้กิ่งก้านสาขาดอกใบเป็นอย่างนี้ ต้นนี้กิ่งก้านสาขาดอกใบเป็นอย่างนี้ ไม่เหมือนกันทั้งๆ ที่เป็นต้นไม้ชนิดเดียวกันก็ตาม มันต่างกัน ทั้งๆ ที่ความบริสุทธิ์เหมือนกันก็ตาม แต่กิ่งก้านสาขานิสสัยवासนาที่ทำความปรารถนามากกว้างแคบลึกตื้นหนาบางต่างกัน จะออกกระจายไป พากันเข้าใจเสียนะ ถ้ายังไม่เข้าใจให้เข้าใจเสีย นั่งไปนั่งมาปวดขาแล้ว กิ่งก้านอันนี้ปวดขา มันไม่ทำประโยชน์อะไรให้เราเลยไอ้กิ่งก้านคอยแต่ทรมาณเรากิ่งก้านนี้ เห็นไหมเหยียดออกไปแล้ว เหยียดกิ่งก้านออกไป เข้าใจใครยังไม่เข้าใจ ทีนี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz